

РЕШЕНИЕ

№ 45

гр. гр. Хасково, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Георгиев

при участието на секретаря Милена Д. Борисова
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Георгиев Административно
наказателно дело № 20225640201206 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за
административните нарушения и наказания.

Образувано е по жалба от А. С. А. от град Хасково, чрез пълномощника
– адв. А.П. срещу Наказателно постановление № 20-1253-001739 от
03.07.2020 г. на Началник - група в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР
Хасково, с което на основание чл. 53 от ЗАНН, и по чл. 175, ал. 3, предл. 1 от
ЗДвП на жалбоподателя са наложени административни наказания: „Глоба“ в
размер на 200 лева и „Лишаване от право да управлява моторно превозно
средство“ за срок от 6 месеца за нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, а на
основание чл. 183 ал.1 т.1 предл.2 от ЗДвП му е наложено наказание „Глоба“
в размер на 10 лева за нарушение по чл. 100, ал.1, т.1 от ЗДвП. В подадената
жалба се релевират оплаквания за незаконосъобразност на атакуваното с нея
наказателно постановление, поради допуснати съществени процесуални
нарушения. Моли съда да постанови решение, с което да отмени атакуваното
наказателно постановление на Началник Група в Сектор „Пътна полиция“
при ОД на МВР - Хасково.

В съдебно заседание пред Районен съд – Хасково, жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Чрез упълномощения по делото процесуален представител – адв. А.П. заявява, че поддържа жалбата и в хода по същество развива конкретни аргументи за нейната основателност. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Административнонаказващият орган – Началник Група в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Хасково, редовно призован, не се явява и не изпраща представител по делото. В съпроводителното писмо изразява становище по жалбата като моли наведените с нея доводи да не бъдат взети предвид и същата да бъде оставена без уважение. При условията на евентуалност, отправя и възражение за прекомерност на претендираните от другата страна разноски.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, легитимирано да атакува наказателното постановление, поради което е процесуално допустима.

ХАСКОВСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, за да се произнесе по основателността ѝ и след като се запозна и прецени събраните доказателства при извършената проверка на обжалваното наказателно постановление, намира за установено следното:

На 16.06.2020г. свидетелят Д. А. А., на длъжност „младши експерт“ в Група „Териториална полиция“ при РУ на МВР-Хасково, заедно с неговия колега Д. А. А., заемащ към този момент длъжността „младши полицейски инспектор“ към ОД на МВР – Хасково, били на работа и осъществявали обход в гр.Хасково със служебния си автомобил. В около 12:10 часа, при осъществяване на обхода в кв. „Република“ в гр.Хасково, възприели на кръстовището на ул. „Република“ и ул. „Могила“, движение на моторно превозно средство - автомобил марка „Мерцедес“, модел „Е 270“, с номер на рама WDB2110161A235754, без регистрационни табели, поставени на определените за това места, което спрели за извършване на проверка. В хода на проверката установили самоличността на водача и констатирали, че управляваното от него МПС е без регистрационни табели. При поискване същият не представил контролен талон към свидетелството за управление на МПС. При проверката водачът обяснил, че автомобилът нямал регистрационни табели и не бил регистриран по надлежния ред, но чакал

идването на специализиран автомобил -платформа, за да го транспортира за извършване на регистрацията, който обаче нямал достъп до тясната улица и трябвало процесния автомобил на собствен ход да бъде откаран до по – широка улица. С оглед тези констатации и въпреки дадените обяснения, на същата дата, срещу жалбоподателя, на място и в негово присъствие, от Д. Н. Т. – мл. полицейски инспектор към ОДМВР-Хасково бил съставен Акт за установяване на административно нарушение серия Д № 0669174 за нарушения по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и по чл.100, ал.1 т.1 от ЗДвП, който жалбоподателят А. С. А. подписал, а в графата за обяснения и възражения срещу съставения акт вписал, че колата е негова и я закупил преди около 3 седмици. Същият бил уведомен за правото да подаде възражения в 3 – дневен срок от връчване на акта. Докато съставяли акта за установяване на административно нарушение, контролните органи възприели, че действително пристигнал специализиран автомобил – платформа, на която процесното МПС било натоварено, за да бъде откарано до сградата на СПП при ОД на МВР – Хасково.

Възражения срещу съставения АУАН не са постъпили и допълнително в рамките на законоустановения срок от връчването му, осъществено на дата 16.06.2020 г., според отразеното в приложената разписка.

С резолюция на наказващия орган от 19.06.2020 г., на основание чл. 33, ал. 1 от ЗАНН, административнонаказателното производство за нарушението по чл. 140, ал.1 от ЗДвП било прекратено, поради това, че деянието съставлявало престъпление, за което било образувано Бързо производство № 651/2020г. по описа на РУ на МВР-Хасково.

Посоченото БП, представляващо преписка № 1222/2020г. по описа на РП-Хасково, било образувано на основание чл. 356 ал.3 от НПК и водено за извършено престъпление по чл.345, ал.2, вр. ал.1 от НК. С Постановление за прекратяване на наказателно производство от 26.06.2020г. мл.прокурор при РП-Хасково приел, че извършеното от жалбоподателя деяние се отличава с явна незначителност на обществената опасност и същото не съставлява престъпление, а административно нарушение, като на основание чл. 243, ал.1, т.1, вр. чл. 24 ал.1, т.1 от НПК прекратил образуваното наказателно производство по БП №651/2020г., представляващо пр. пр. № 1222/2020 г. по описа на РП – Хасково. Разпоредено било препис от постановлението, ведно с

преписката да се изпратят на Началника на Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Хасково с оглед преценка за реализиране на административнонаказателна отговорност.

При издаване на наказателното постановление, административнонаказващият орган възприел изцяло описаната в АУАН фактическа обстановка и наложил процесните санкции, вписвайки, че издава наказателното постановление на основание чл. 36, ал. 2 от ЗАНН във връзка с Постановление за прекратяване на наказателно производство от 26.06.2020г. на мл.прокурор в РП – Хасково, представляващо преписка № 1222/2020 г. по описа на РП – Хасково.

Изложената дотук фактическа обстановка е категорично установена от представените по делото писмени доказателства, посочени на съответното място по – горе, както и от показанията на разпитаните в хода на делото свидетели. Съдът кредитира изцяло показанията на свидетеля Д. А. А. относно фактите, възприети от него при извършването на процесната проверка – пряко, включително по въпроса относно авторството на деянието и конкретно относно факта на управление на МПС от страна на жалбоподателя. Показанията на свидетеля Илия Самуилов Ковачев относно фактите, възприети от него и в частност тези относно управление на МПС от жалбоподателя, условията при които е станало това, намеренията му за извършване на регистрация на автомобила и извършените от жалбоподателя действия за осъществяването им, също следва да бъдат кредитирани като обективни, логически последователни и вътрешно безпротиворечиви, още повече че същите напълно кореспондират и с дадените от свидетеля А. такива за възприетото и от самия него идване на платформа на мястото на установяване на нарушението.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от Закона за движението по пътищата, в редакцията, относима към датата на деянието, изм. ДВ бр. 105 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г., по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената

пътна мрежа, се допускат само пътни превозни средства, за които са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата. Според чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него. По силата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер, а съгласно чл. 183 ал.1, т.1 от ЗДвП наказва се с глоба 10 лв. водач, който не носи определените документи - свидетелство за управление, контролен талон и свидетелство за регистрация на управляваното моторно превозно средство. Следователно, деянията, за които на жалбоподателя са наложени административни наказания са обявени от закона за наказуеми.

В конкретния случай, не са допуснати нарушения на чл. 40 от ЗАНН, във връзка с действията по съставянето на акта за установяване на административно нарушение и връчването му на жалбоподателя. На същия, както вече бе посочено е осигурена възможност да се запознае с неговото съдържание, както и да направи възражения по него.

На следващо място, обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия. Съдът не споделя доводите на упълномощения по делото процесуален представител на жалбоподателя за изтекла погасителна давност по отношение на процесните административни нарушения. В конкретния случай приложими се явяват разпоредбите на НК относно погасителната давност. Деянията са извършени на 16.06.2020г. и доколкото липсват данни за спирането или прекъсването на давностните срокове, не е налице изтекъл тригодишен давностен срок за изключване на наказателното преследване от извършване на нарушението на общата погасителна давност по чл. 80, ал.1, т.5 от НК. Липсва и изтекъл срок от време, обуславящ приложението на абсолютната погасителна давност по чл.81, ал.3 от НК, след изтичането на който е недопустимо реализирането на отговорността, който срок съобразно цитираната разпоредба в случая е 4 години и половина от датата на извършване на нарушението - 16.06.2020г. и понастоящем също не е изтекъл. Ето защо, този довод се явява неоснователен

и следва да бъде оставен без уважение.

При преценка в рамките на осъществявания контрол за законосъобразност на санкционния акт относно деянието, квалифицирано по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, настоящият съдебен състав намира, че при съставяне на АУАН и издаване на наказателното постановление са допуснати процесуални нарушения от категорията на съществените, които налагат отмяна на последното в тази му част на процесуално основание. Това е така, тъй като съставеният АУАН не отговаря на изискванията на чл. 42 от ЗАНН и конкретно на това по т. 4 от цитираната разпоредба – да се впише описание на нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено. В обстоятелствената част на процесния АУАН е посочено, че лицето, сочено като нарушител е привлечено към отговорност за административно нарушение по посочения текст от ЗДвП за това, че на 16.06.2020 г. около 12:10 часа в град Хасково, на кръстовището на ул. „Република“ и ул. „Могила“ управлявал лек автомобил марка „Мерцедес“, Е270 с посочен номер на рама, без регистрационни табели на определените за целта места, но не се твърди, че автомобилът не е въобще регистриран. Същевременно, при издаване на процесното наказателно постановление в него е възпроизведено изложеното в АУАН описание на това нарушение, като административнонаказващият орган е направил преценка и е допълнил, че при посочените вече в АУАН обстоятелства водачът „управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред“, каквото описание на нарушението обаче липсва в съставения АУАН. Така, едва на този етап от административнонаказателното производство се внасят нови твърдения, внасящи конкретика за вида на административното нарушение, което се вменява на водача, каквито твърдения обаче липсват на етапа на образуване на административнонаказателното производство, отпочващо със съставяне на акта за установяване на извършеното административно нарушение. Това, от своя страна, несъмнено води до ограничаване на правото на защита на жалбоподателя, за който не става наясно за какво точно твърдяно нарушение следва да организира защитата си, което от своя страна предполага наличието на допуснато при издаване на НП в частта на деянието, квалифицирано по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, съществено процесуално нарушение, поради което наказателното постановление в тази част следва да бъде отменено като незаконосъобразно.

Съдът намира за необходимо да бъде посочено относно това деяние, че дори и да не бе достигнал до извод за незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление в тази му част поради допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, то деянието по чл. 140 ал.1 от ЗДвП се явява несъставомерно поради липса един от елементите на фактическия състав на административното нарушение, а именно – наличието на виновно поведение на жалбоподателя. Както вече бе отбелязано по – горе, с Постановление за прекратяване на наказателно производство от 26.06.2020г. прокурор в РП – Хасково, след като приел, че деянието е осъществено от обективна страна и има признаците на престъпление по чл. 345, ал. 2 НК, но е отчел, че била налице възможност деянието да осъществи както състав на престъпление, така и на административно нарушение. Преценката на прокурора за доказаност от обективна и субективна страна и за степента на обществената опасност на деянието не обвързва наказващия орган, нито пък съда, но всеки от решаващите органи следва да прецени наличието на деяние, неговата обществена опасност, авторството и вината на привлеченото към отговорност лице. Извършвайки тази преценка въз основа на всички обстоятелства по делото в тяхната конкретика, настоящият състав на съда, обаче, счита, че липсва субективния елемент от състава на административното нарушение, а именно - умисъл на дееца. Съобразно чл.6 от ЗАНН административното нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. От своя страна, деянието е извършено виновно, когато е умишлено или непредпазливо. Според настоящия състав нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП може да бъде извършено само умишлено – с пряк или евентуален умисъл. Липсва изрично предвиждане в закона, за нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, че същото е възможно като непредпазливо /в контекста на възприетото в Решение № 140 от 2.03.2022 г. на АдмС - Хасково по к. а. н. д. № 1166/2021 г. относно формата на вината за този вид нарушение/. При умишленото деяние деецът съзнава общественотоопасния характер на деянието, предвижда настъпването на общественото-опасните последици и иска или допуска този резултат, т.е. следва да са налице интелектуалния и волевия момент на умисъла. Съдът счита, че в конкретния случай е налице интелектуалния момент на умисъла, но липсва

волевия, доколкото по делото се установи, че пряка цел на извършеното деяние е не управлението на МПС без табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места, с оглед постигане на някаква неправомерна цел и нарушаване на установения ред на държавно управление, а дори напротив - същият е целял извършването на регистрация на същото именно в изпълнение на този установен ред, за постигане на която цел обаче съобразно конкретните обстоятелства е било необходимо управление на МПС-то до място, достъпно за ангажирана за целите на регистрацията платформа, която да го натовари и откара за регистрация. Този факт беше безспорно установен от свидетелските показания по делото, ангажирани чрез разпита на пътувалия заедно с жалбоподателя свидетел, но и потвърдени от показанията на участвалия при извършване на проверката и констатиране на нарушението свидетел. Ето защо, според съда липсва субективна страна и виновно поведение от страна на жалбоподателя, а оттам е налице несъставомерност на административното нарушение, което представлява още едно, самостоятелно основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление в частта му на деянието по пункт 1.

На следващо място и за пълнота на изложението, съдът намира, че следва да бъде отбелязано, че дори и да се приеме за верен обратният извод, а именно - съставомерност на квалифицираното по чл. 140 ал.1 от ЗДвП деяние и наличие на субективна страна и то само в случай, че според практиката на Административен съд – Хасково този вид нарушения могат да бъдат извършвани и непредпазливо, то предвид пренебрежимо ниската степен на засягане на обществените отношения, свързани с нормалната транспортна дейност и липсата на вредни последици, същото се отличава с по-ниска степен на обществена опасност спрямо останалите нарушения от същия вид. Преценявайки по-гореизложената фактическа обстановка и липсата на вредни последици от деянието, независимо от формалното му извършване, настоящият съдебен състав приема, че административното нарушение, за което е санкциониран жалбоподателят, би могло при условията на евентуалност, дори да се приеме, че е виновно извършено, да се квалифицира като „маловажен случай“, което от своя страна обуславя извода за неоправдано ангажиране на административно наказателната му отговорност. Нормата на чл.28 от ЗАНН /действаща към момента на извършване на деянието/ предвижда, че за „маловажни случаи“ на административни

нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Съдът намира, че именно това е трябвало да бъде направено, предвид на което обжалваното наказателно постановление се явява неправилно и незаконосъобразно, което представлява още едно, самостоятелно, основание за неговата отмяна в тази му част.

По гореизложените съображения, подадената жалба в този й пункт се явява основателна и следва да бъде уважена, а наказателното постановление в частта относно нарушението по т. 1, отменено от съда поради допуснато съществено нарушение на процесуалните правила.

По отношение на деянието, описано в т. 2 на процесното НП нарушение по чл.100, ал.1 т.1 от ЗДвП, следва да се отбележи, че от материалноправна страна обстоятелствата, изложени, макар и лаконично, в акта и наказателното постановление, проверени от съда с допустими по закон доказателствени средства, се установяват по недвусмислен и категоричен начин. Доказано е, че на посочените в АУАН и наказателното постановление дата и място жалбоподателят А. С. А. от град Хасково след като е управлявал и следователно е имал качеството водач на процесния лек автомобил марка „Мерцедес“, модел „Е270“ с номер на рама WDB2110161A235754, не е изпълнил задължението си в това си качество да носи част от документите изброени в чл. 100, ал.1, т.1 от ЗДвП и конкретно - контролен талон към издаденото на негово име СУМПС, за да ги представи пред контролните органи, когато е бил установен и спрямо него е била инициирана проверка, без значение дали е извършено или не друго нарушение.

Изложеното обосновава извод за осъществяване от обективна страна признаците на състава на административно нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1, предл. 2 от Закона за движението по пътищата, както правилно деянието е квалифицирано от административнонаказващия орган. Същото е извършено виновно от дееца, а при определяне на наказанието по вид и размер, следва да се отбележи, че то е с фиксиран размер и наказващият орган, а и съдът не разполагат с правомощия за преценка в този аспект. В случая материалният закон е правилно приложен по отношение на съставомерната дейтелност по т. 2 от НП и в тази част в съответствие с материалния и процесуалния закон е

ангажирана отговорността на жалбоподателя. Подадената жалба се явява неоснователна в този ѝ пункт, а атакуваното с нея НП в частта относно нарушението по т. 2 – правилно и законосъобразно, поради което в същата част ще следва да бъде потвърдено от съда.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, в тежест на административнонаказващия орган, следва да бъдат възложени направените от жалбоподателя разноси за заплащане на възнаграждение на упълномощен по делото адвокат, с оглед представените доказателства, че същите са действително сторени, като се вземе предвид неоснователността на жалбата за едно от двете нарушения и отправеното искане от другата страна за намаляването му, поради прекомерност. Така присъденият размер следва да бъде определен като половината от уговореното възнаграждение, или 250 лева, което от своя страна не налага да се изследва въпросът за съответствието с фактическата и правна сложност на делото, доколкото по този начин възнаграждението е под минимално установения.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 20 – 1253 – 001739 от 03.07.2020 г. на Началника на Група в Сектор ПП при ОД на МВР Хасково, в частта в която на А. С. А., ЕГН ***** от град Хасково, на основание чл. 53 от ЗАНН, вр. чл. 175, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания – „Глоба” в размер на 200 лева и Лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, за нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

ПОТВЪРЖДАВА наказателното постановление в останалата обжалвана част, с която на жалбоподателя е наложено по т. 2 административно наказание „Глоба” в размер на 10 лева - за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП, на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 2 от ЗДвП.

ОСЪЖДА ОД на МВР – Хасково да заплати на А. С. А., ЕГН *****, от град Хасково *****, сумата в размер на 250 лева, представляваща направени по делото разноси за възнаграждение на упълномощен адвокат в съответната част.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд -

Хасково в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково:/п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: Г.А.